

«Охрінівше» сало

Анекдот на мові оригіналу:

В дверь сільського священника стучатся. Откриває. На порозі бабушка-прихожанка. Кланяєсь говорить: «Хрен те на рыло, Отче!» Поп в полном шоке. Но из кухни доноситься голос попадьи: «Да, хрену в огороде она тебе накопала, батюшка!»

Ще з самого малечку люблю цю городню культуру, яка не лише росте де хоче, а ще й ніякого догляду за собою не потребує. Можеш переорювати поле, можеш його перекопувати, а ... хрін собі родить і родить. Можливо для когось ця рослина і бур'ян, але в нашому селі хрін шанують, як казав Голохвастов, «очень і очень». Так і кажуть про господаря який до застілля не запасся відром тертого та приправленого хрину, мовляв «ні хре..» в нього не було. А я ж бо господар справний, тому знаю, чи картопля має вродити чи ні, а хрін доглянути потрібно обов'язково. Ото з весни вийшов на свій город і на серці потепліло, ще сніг не зійшов, а мій хрін вже росте, ото думаю на осінь та на зиму матиму з чого зарібок добрячий зробити. Та й ніби в хліві ще якась «надія» підростає, то ми так з жінкою свиню нашу прозвали. Бо вже ген котрий рік гонимо її до кнура, а вона ніби і при «надії», а коли доходить до справи, то знову зараза, як сват коровай, чимчикує на спині з хвірткою до «того», хто дарує їй її свиняче щастя. Саме цікаво, що сама ще краще за нас обирає дорогу і ні разу не помилилася. Ну чистої води тобі «провидиця та ясновидюща». Ото ж і зраділо моє серце не безпідставно: поросятко хрюкає, хрін росте – жити можна. А поки що час від часу сальця, ковбаси там якої на базарі куплю, щоб протягнути якийсь час, бо ж у селі колють свиняку на Великдень або на Коляди.

За турботами спливла весна, колосистими снопами відійшло у вирій спекотне літо, ми і не вчулися, коли нечутно мазнувши жовтогарячими кольорами по принишклих деревах прийшла осінь. Настала пора зайнятися хріном, який вродив цього року на славу. От лише наша «надія» ще ніби і не підросла зовсім, шкода зі світу зводити. Ото ж бо порадилися ми з дружиною і вирішили прикупити таки сальця-м'яся на базарі. Своя свиня мовляв хай ще підросте, а ми якось до Коляд і купованим перебер'ємося. Після сімейної наради, отримавши від жінки настанови, гроші та дві чималих сумки я поїхав в місто по сало та м'ясо. Хто його знає чому воно так: ростуть свині у дядькових хлівцях, а коли хочеш купити свинини, то пертися за нею потрібно обов'язково аж у місто. Отож рвонув я на базар з великими торбами та цілою тисячею гривень. Думаю, не тільки прикуплю м'ясного, я ще й собі якусь гривню від дружини приховаю. В таких рожевих мріях я перебував до самісінького базару, аж поки не зайшов у м'ясний павільйон. Бо тільки переступив поріг того закладу як мені в очі відразу злющими собаками «кинулися» цінники на салі та на м'ясі. Добре, що хоч ще не гавкали, натомість «гавкати», точніше гикати – почав я. Ні думаю, такого не може бути, то в мене щось з очима пороблено. На згадку прийшов спогад як по дорозі до ринку перестрів чорнявку та якийсь час «перестрілювався» з нею поглядами. «Певно пороблено», – подумав я. З декілька раз зажмурював міцно свої очі, потім чім по ширше їх розкривав, але... цінники так і не мінялися. Поки то я вовтузився зі своїми очима, наводив різкість погляду, втихомирював ноги, які чомусь почали дрібно тремтіти, в голові запрацював «комп'ютерний центр», заразом «забурмотіло» і в стравоході. Щось там почало клацати, рипіти, гугоніти – то розум та шлунок переводили мою тисячу гривень на сало та м'ясо, що продавали дебели тітки та дядечки. «Ні хре.. собі, вони, що зовсім охреніли» –

подумав я, - «Та краще вже ми будемо один тільки хрін їсти, а по такій ціні сала не купуватимемо». А тут ще відчуваю, що тиск не лише в голові піднявся, а ніби щось вже і на матню давить. Тож вискочив з того магазину лише з однією думкою, як найшвидше знайти інший заклад, на якому чомусь з одного боку малюють букву «М», а з іншого якогось метелика. І вже лише там зрозумів, що відтепер до своєї «надії» буду звертатися тільки на «ви». Бо вона таки того варта. Навіть, якщо продати перекупникові, то на старенького «Жигуля» вистачить. А от з хріном ціла біда. Прийдеться вивести його зі свого городу, щоб не катував очі та не нагадував про ковбаси й печене м'ясо. Бо при теперішніх цінах на ці продукти, я ще не скоро «розговіюся».

Олександр ФОРМАНЧУК.